

◆ ПОСТФАКТУМ

"Небесна Сотня" у народній пам'яті

Минулого вівторка Україна вшанувала пам'ять Героїв "Небесної Сотні", вдесьте в умовах війни з росією. Добре знаємо, що саме події 20 лютого 2014 року стали кульмінаційними Революції Гідності, яка тривала 94 дні. Тоді, у січні-лютому 2014-го, Євромайданівці-патріоти першими загинули від російської зброї, яка була спрямована проти громадян нашої незалежної держави у відстоюванні своїх громадянських прав та свобод, європейського вектора розвитку України.

У місті Рогатині світлу пам'ять Героїв "Небесної Сотні" вшанували молитвою під час поминальної

панахиди, яку відслужили декан Рогатинський УГКЦ о.Дмитро Бігун та декан Рогатинський ПЦУ митрофорний протоієрей о.Володимир Гривнак. Молодь громади поклала корзини квітів до стели Героїв "Небесної Сотні" та пам'ятного знака Героям "Небесної Сотні", що на подвір'ї Рогатинського аграрного фахового коледжу. Вірш "Горить Майдан" майстерно продекламував вихованець Рогатинського центру дитячої та юнацької творчості Мар'ян Воскобойник. Також під час урочистостей було організовано "тиху" акцію "Ангели пам'яті".

Олена КУЛИНЧАК.

Хто, як не ми, захищатиме Україну

(Закінчення. Поч. на 1-ій стор.).

Наскільки непросто адаптуватися з умов мирного життя до складних фронтних? Що Вам спочатку давалось найважче, а що навпаки - допомагало крок за кроком долати труднощі і йти далі?

- Це залежить від морально-психологічного стану кожного армієця. Коли людина сама прагне служити в Українському війську, тут здебільшого адаптації не потрібно, тому що вона знає чого хоче. І вже потрапивши в конкретний військовий підрозділ, командири навчають її виконанню бойових завдань та отриманню необхідних навичок. Наприклад, кожного дня, коли не йдемо на завдання, у нас відбуваються заняття - зі самого ранку і до обіду, бувають і нічні, крім суботи та неділі, коли, якщо нема завдань, можемо відпочити.

Звісно, важливу роль відіграє підтримка друзів і рідних, аби вони зрозуміли, чому людина пішла на війну. От мені спершу було важко мамі, дітям це пояснити. Але я зумів знайти до них підхід та переконав, що необхідно боронити рідну землю від загарбників.

Тому загалом мені особливий адаптації не треба було. Так, попервах складно доводилося сприймати жорстокі реалії фронту з відбитком смерті, коли, йдучи на завдання, бачиш ворожі трупи в окопах. Але поступово прийшло розуміння: як не ти, то - тебе...

Та найважче мені як людині, котра вірить у Бога, було під час виконання бойового завдання стріляти в людей - натиснути на курок і здійснити постріл. Але згодом збагнув: якщо цього не робитимуть, то автоматично опинюся на місці вбитого ворога. Перебороти себе психологічно допомогло спілкування зі священниками під час відпустки вдома. Коли є можливість, слухаю з допомогою телефону трансляцію недільної Святої літургії з Івано-Франківського катедрального собору. І так вам скажу: людина, що вірить в Бога, душевно спокійна, навіть на війні.

Розкажіть, будь ласка, про своїх бойових побратимів. Що об'єднує Вас у суворих воєнних буднях?

- Наш підрозділ у віковому сенсі бійців дуже молодий. Наймолодшому побратимові 21 рік, а найстаршому - в межах 50-ти, але це людина, яка вже була від самого початку бойових дій. Через специфіку служби у розвідроту старіються набрати молодих мотивованих чоловіків, адже тут треба бути фізично витривалим, багато ходити, бігати. Уміння добре орієнтуватися на місцевості - це пріоритет. Немаловажну роль відіграють такі риси, як сміливість і психологічна рівновага.

У нас є мешканці різних регіонів та міст - Києва, Полтави, Луганська, із Закарпаття, а з Івано-Франківщини тільки я. Маємо молодого командира, йому лише 24 роки, але вже багато чого пройшов у житті. Вельми толерантна людина. Добре обізнаний у військових справах і з точки зору людяності. Це

надто важливо, коли до тебе ставляться по-людськи, бо тоді маєш бажання служити і знаєш, що ти комусь потрібний.

У цілому ми, як одна велика сім'я: кожен один одному допомагає, підкаже дружньою порадою. Ми за свого побратима стоїмо горю.

У чому, на Вашу думку, сила Українського війська та його перевага над московитами?

- Передусім, у незламності. До того ж, наш народ, де б він не був, завжди адаптується, навіть коли важко. Чому? Тому що українці трудолюбні і хочуть спокійно працювати на своїй землі. Іноді складно зрозуміти чому влада так ставиться до військових. Коли ти захищаєш країну, хочеш, щоб усе було добре, а, буває,

не піддаючись на провокації, і тримати визначену командуванням лінію оборони. Через 4 дні нас мали помінати. Але наступного дня прилетіла ворожа міна - двох хлопців одразу контузило, тож ми їх евакуювали. На четверто мали ще два дні нести службу. Та зранку знову прилетіла міна. Почувши за звуком її вихід, я встиг лягти на землю до того, як вона розірвалася в 4-ох метрах від мене. Одразу навіть не відчув, що поранений. Переповз на іншу позицію, де був мій побратим зі своєю групою. Олексій на позивний "Ангел", він родом із Закарпаття, помітив, що в мене одяг на стегні червоний від крові, пропонував евакуювати в медбак. Та я відмовився, бо треба ще було добу виконувати поставлене завдання, та й не міг як керівник групи залишити своїх хлопців.

Поранений і з контузією перебував на позиції визначений час, а згодом лікувався тиждень у Кременчуку. Медики старалися витягнути осколок, однак цього так і не зробили, бо він дуже маленький і глибоко проник у ногу, аж до самої кістки. Так з ним і ходжу.

Були також безпосередньо штурми Кременського лісу. Найбільше закарбувалося в пам'яті, як ми вже працювали сукупно з нашою технікою, зокрема з танками, тобто танк йшов з однієї сторони, ми - з іншої, і разом захоплювали позиції противника. Але як тільки взяли основний ворожий пункт, російська армія почала по нас працювати, тому що вони знають координати своїх точок. Коли, наприклад, виходимо на точки окупантів та їх ліквідуємо, тоді, дізнавшись про це, московити автоматично починають відкривати вогонь навіть по своїх. Загарбники загалом не зважають на живу силу власної армії.

Ваші почесні нагороди - "За знищення ворога", "Золотий хрест" та "Знак пошани" пов'язані з конкретними подіями, в яких брали участь?

- Пригадую, ми тоді у с. Синьківка на Куп'янському напрямку працювали. Ворогу вдалося відбити українські позиції і зайти на них. На фронті, зазвичай, де найтяжче, тоді посилюють розвідку для відбиття противника. Нам треба було зробити те, що вони зробили з нашими хлопцями: відбити позиції та знищити окупантів. І ми це виконали: позицію відбили, ворога відтіснили. А 6 грудня мене нагородили відзнакою "За знищення ворога". Почесний нагрудний знак "Золотий хрест" від Головнокомандувача ЗСУ - це сукупна оцінка моєї військової служби, що наразі не надто тривала, оцінка того, як ставлюся до своїх побратимів, як виконую накази начальства тощо. Окрім того, удостоївся нагрудного знака "Знак пошани" та Грамоти командира військової частини за проявлені мужність і героїзм, за високий рівень професіоналізму, захищаючи незалежність та свободу українського народу, з нагоди Дня військової розвідки України.

Як рідні, близькі Вам люди допомагають пройти разом із побратимами важкий, утім надто відповідальний шлях визволення України від московських загарбників? Що маємо зробити ми, Ваші земляки, щоб наблизити Перемогу?

- Ми постійно з рідними, батьком,

матір'ю, сестрою, друзями на зв'язку.

Спілкуючись, стараюся не говорити про війну, особливо під час відпустки, коли хочеться думкою відпочити від фронтних буднів. Відкладаю такі розмови на потім, коли війна закінчиться. Друзі телефонують, запитують, що нам, військовим, потрібно. Волонтери допомагають. Зокрема Михайло Крук нещодавно буквально за годину організував

потрібну допомогу спільно з моїми друзями: Василем Козутом, Олегом Цимбалістом, Тарасом Сухомудом, братами Миколою та Володимиром Денегами, старостою с/л Вербилиць та Залужжя Іваном Білоусом, Ігорем Головачуком, Михайлом Федунішиним, моїм кумом Ігорем Кобильником. Ліда Собенко-Огоньська завжди окупними свічками підсобляє, Наталія Заставна передає обігрівачі, Ольга Винник-Куценко відправляє нам окопні свічки, обігрівачі. І практично у кожній посилці є солодкі презенти - з любов'ю і шаную від людей, які нас поважають і повсякчас підтримують. Окремо хочу сказати про чималу підтримку бійців від діаспори м. Сієна, де живе і працює моя мама. Та, вочевидь, найбільше мені допомагає сім'я Олега Цимбалістого зі села Залужжя (на фото). Тож усім висловлюю щирі вдячність.

Повірте, це дуже мотивує, коли фронт і тил згуртовані. Ми, воїни, стараємося на передовій виконувати бойову роботу, а ви в тилу своєю допомогою нас мотивуєте. Коли разом - ми є сила. Станете більш згуртованими в тилу для допомоги фронту - тоді буде все добре. Направду, нам на війні важко, але як бачимо, що іноді в тилу діється, нам тоді вдвічі важче психологічно стає, бо вже не знаємо для чого воюємо. На початку повномасштабної війни наші люди були згуртовані, готові голими руками ледь не всю землю перевернути, а зараз все це помаленьку забувається і вже кожен починає тягнути ковдру на себе. Так не повинно бути. Маємо і надалі залишатися однією великою українською родиною. І от тоді справді здобудемо Перемогу над ненависним ворогом.

Щиро дякую Вам, п. Михайле, за наше спілкування, яке, переконана стане однією зі сторінок літопису жертовної боротьби українців, зокрема рогатинців, за свою свободу на рідній землі. Бажаю Вам та бойовим побратимам сили і стійкості духу, Господнього благословення на нелегких фронтних дорогах.

Ольга КОНОПАДА.

тобі не йдуть на поступки і не стараються максимально допомогти військовим. Це трішки дезмотивує людей, особливо молодих, котрі ставлять перед собою немало цілей у житті і прагнуть їх досягти.

Поділіться одним - двома епізодами, які найбільше закарбувалися в пам'яті за час перебування на фронті.

- Кожне завдання, кожен епізод залишаються в пам'яті. А найперше запам'яталося поранення. Одного разу, а це було 23 травня, у день народження моєї мамі, мене відправили старшим групи на позиції у Серебрянський ліс, у районі Кременної. Група складалася з 6-ти бійців - прикомандированих з інших бригад хлопців. До лінії противника залишалось недалеко - десь 60 метрів. Ми добре бачили окупантів, а

вони - нас, перегукувалися, іноді не добираючи слів із нормативної лексики. Однак треба було мати тверезий розум,